

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců JUDr. Evy Pechové a Mgr. Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **M. B.**

proti

žalovanému: **České obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Štěpánská 567/15, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. ČOI 127957/14/1000, č. j. ČOI 59558/16/O100/1000/15/16/Hl/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského kraje a hl. m. Prahy (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 22. 3. 2016, č. j. 10/0699/15/34, kterým byla žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, a to podle § 24 odst. 12 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se žalobce dopustil tím, že dne 4. 11. 2014 v provozovně X., umístěné na adrese L., P. 8, deklaroval u tam prodávaného vozidla X., shodu počtu najetých kilometrů dle tachometru 135 000 km se stavem skutečným, ačkoliv již ke dni 26. 11. 2013 byl stav tachometru 140 634 km; tedy jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele neinformoval spotřebitele řádně o vlastnostech prodávaného vozidla, a tím nesplnil informační povinnost podle § 9 odst. 1 uvedeného zákona. Zároveň byla žalobci výrokem II. uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce předně nesouhlasil s procesním postupem žalovaného, který jej nejprve rok a půl vinil z manipulace s tachometrem. Poté jej sice žalovaný přestal vinit z uvedené manipulace, ovšem ponechal mu uloženou pokutu ve výši 25 000 Kč, a pouze změnil důvod pro její uložení na nedostatečné informování spotřebitele. Žalobce dodal, že z jeho strany bylo ve vztahu ke spotřebiteli učiněno maximum. Navíc mu ani po telefonním rozhovoru s právníčkou žalovaného nebylo vysvětleno, za co mu tedy byla pokuta uložena.
3. Žalobce odkázal na svůj podnět k přezkumnému řízení ze dne 11. 8. 2016. Uvedl, že prodejem ojetých vozů se zabývá celý svůj profesní život, přičemž v tomto směru neměl jediný prohřešek a zákazníkům se snaží vyhovět a poskytovat maximální péči.
4. Navrhoval proto, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasil s žalobními námitkami žalobce a odkázal na své vyjádření k podnětu k přezkumnému řízení v dopise ze dne 22. 8. 2016 a na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že v řízení nebyl sporným podstatný údaj ve věci, a to skutečnost, že kilometrový nájezd vozidla ke dni 26. 11. 2013 činil 140 634 km, což vyplynulo ze záznamů o vozidle posuzovaných znalcem Ing. T. S. Navíc ani žalobcem předložená dokumentace nevedla k důvodným pochybnostem o zjištěném počtu kilometrů ke dni 26. 11. 2013, žádný z žalobcem předložených dokumentů se totiž netýkal počtu ujetých kilometrů ke dni 26. 11. 2013. Dodal, že tvrzení žalobce o tom, že k nesprávnému zapsání údaje o počtu ujetých kilometrů došlo zaměstnancem servisu v Itálii, je pouze nepodložená domněnka žalobce.
6. Žalovaný konstatoval, že správní orgány netvrdily, že by žalobce měl manipulovat s tachometrem. Žalobce byl od počátku viněn z toho, že spotřebitele v rozporu s § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele neinformoval o vlastnosti vozu, tj. o počtu skutečně ujetých kilometrů. Žalobce totiž spotřebitele informoval pouze o stavu tachometru, aniž by současně uvedl, jaký je vztah tohoto údaje k počtu skutečně ujetých kilometrů. Přitom zásadní informací pro rozhodování spotřebitele o koupi je právě informace o počtu skutečně ujetých kilometrů, nikoli informace o stavu tachometru, kterou může zjistit na počítadle ve vozidle. Žalovaný popsal průběh kontroly žalobce inspektorem, který vystupoval v postavení spotřebitele. Poukázal na to, že po prodávajícím lze jistě požadovat, aby všemi dostupnými prostředky ověřoval počet skutečně ujetých kilometrů.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

7. Žalovaný dále uvedl, že na ceduli u vozidla nebylo uvedeno, že bylo v minulosti havarováno; skutečnost týkající se havárie vozidla v zadní části byla spotřebiteli sdělena až poté, co o dané vozidlo projevila zájem. Avšak podle znaleckého posudku ze dne 30. 11. 2014 a dodatku č. 1 k tomuto posudku bylo vozidlo poškozeno navíc i v přední části, o čemž nebyl spotřebitel (inspektor) vůbec informován. Nesouhlasil proto s obhajobou žalobce, že učinil vůči spotřebiteli maximum.
8. Poukázal na to, že při určování výše sankce přihlédl ve prospěch žalobce k tomu, že se daného porušení dopustil poprvé. Potvrdil, že se žalobce snažil sejít s ústředním ředitelem a telefonoval se zaměstnankyní žalovaného, ovšem až po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
10. V replice ze dne 28. 11. 2016 žalobce uvedl, že je přesvědčen o tom, že pokuta, kterou mu žalovaný uložil, je naprosto bezdůvodná. Žalovaný její uložení žalobci rovněž dosud nevysvětlil.
11. Na ústním jednání dne 23. 9. 2020 žalobce setrval na svém procesním stanovisku a zopakoval žalobní námitky. Zdůraznil, že mu nebylo vysvětleno, za co mu byla uložena pokuta, považoval ji za nesmyslnou a v jejím uložení spatřoval šikanózní jednání. Důrazně se ohradil proti nařčení, že měl manipulovat s tachometrem vozidla. Uvedl, že nemůže za pochybení servisních techniků v Itálii, kteří na fakturu vepsali chybný údaj v počtu najetých kilometrů u vozidla. Nesouhlasil proto s tímto údajem obsaženým na faktuře. Poukázal na to, že vytýkaným jednáním nebyla způsobena žádnému zákazníkovi škoda. Správním orgánům vytkl, že mu nesdělili, jakým způsobem měl on sám řádně splnit informační povinnost vůči zákazníkům.
12. Žalovaný rovněž setrval na svém procesním postavení, odkázal na své vyjádření k žalobě a odmítl veškeré námitky žalobce.

III.

Obsah správního spisu

13. Dne 4. 11. 2015 byla u žalobce provedena kontrola v provozovně X., o které byl pořízen úřední záznam. Podle tohoto úředního záznamu tachometr vozidla ukazoval 135 808 km; na ceduli u vozidla byl uveden stav 135 000 km.
14. Žalovaný následně zadal vypracovat znalecký posudek ze dne 30. 11. 2014, č. 3 806-66/2014, ve věci zjištění skutečného stavu ujetých kilometrů a servisní historie souboru ojetých osobních automobilů, a dodatek č. 1 k tomu znaleckému posudku ze dne 23. 12. 2014, který se týkal již pouze daného vozidla, tj. X. Přičemž z dodatku je zřejmé, že znalec dospěl mj. k závěru, že návaznost evidence kilometrického proběhu vozidla je zkreslena.
15. Ve spise se dále nachází protokol o kontrole ze dne 10. 2. 2015 a oznámení o provedené kontrole ze dne 10. 2. 2015. Žalobce na uvedené reagoval podáním ze dne 27. 2. 2015, v němž vyjádřil nesouhlas s kontrolním zjištěním, pokud jde o stav kilometrů daného vozidla a o lhůtu pro uplatnění skrytých vad. Správní orgán I. stupně vyřídil tyto námitky dne 4. 5. 2015 tak, že vyhověl námitkám, které se týkaly neinformování o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění práva z vadného plnění, a současně zamítnul námitky, které se týkaly stavu počtu ujetých kilometrů daného vozidla.

16. Dne 24. 6. 2015 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci porušení § 9 odst. 1 a naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce poté v podání ze dne 25. 7. 2015 kategoricky odmítl jakoukoliv manipulaci s tachometrem najetých kilometrů a vyjádřil nesouhlas s výše uvedeným znaleckým posudkem.
17. Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 3. 2016 byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, a to podle § 24 odst. 12 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh řízení a skutečnosti, z nichž vyšel. Konstatoval, že podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen spotřebitele řádně a pravdivě informovat mj. o vlastnostech prodáváného výrobku. Přičemž takovou vlastností je u vozidla kupovaného v autobazaru i počet najetých kilometrů. Dovedl, že výše uvedené vozidlo mohlo mít jen stěží najeto 135 000 km, resp. 135 808 km, když k datu 26. 11. 2013 byl proveden servisní záznam o ujetých kilometrech ve výši 140 634 km. Upozornil, že i ustanovený znalec dospěl na základě výše uvedených listin k závěru o nesouladu počtu ujetých kilometrů k datu 26. 11. 2013. Konstatoval, že ačkoli žalobce nebyl v době kontroly vlastníkem daného vozidla, přesto jej stíhala povinnost stanovená v § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobce totiž byl prodávajícím ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. Uzavřel, že deklarovaním shody stavu tachometru a skutečně najetých kilometrů se žalobce dopustil správního deliktu podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele. K výši žalobci uložené pokuty uvedl, že nehodnotil způsob spáchání deliktu ani dobu a čas spáchání deliktu. Závažnost deliktu byla snížena poměrně nízkým rozdílem mezi stavem najetých kilometrů deklarovaných žalobcem a jejich stavem skutečně v řízení zjištěným; tento rozdíl činil pouze cca 5 000 km. Proto případné poškození spotřebitele nehodnotil jako významné, a to s ohledem na jediný stav prokázaný, tj. ke dni 26. 11. 2013, v případě zakoupení vozila s rokem výroby 2011 a počtem najetých kilometrů převyšujícím 100 000 km. Dodal, že závažnost deliktu snižuje rovněž skutečnost, že se zjištění správního orgánu týká jednoho jediného vozidla ze dne 4. 11. 2014 žalobcem nabízených. Na druhou stranu prvostupňový správní orgán vzal v potaz, že zajištění splnění dané povinnosti, tj. poskytování pouze prověřených informací, neklade na žalobce přehnané nároky, což závažnost deliktu naopak zvýšilo. Taktéž přihlédl k tomu, že se jednalo o žalobcovo první zjištěné porušení zákona o ochraně spotřebitele. Shrnutí tak, že stanovená výměra pokuty odráží nižší závažnost žalobcova protiprávního jednání.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž kategoricky odmítl spáchání vytýkaného správního deliktu, neboť z jeho strany v žádném případě nedošlo k manipulaci s tachometrem u předmětného vozidla. Zdůraznil, že nesouhlasí se závěry znalce, jelikož znalecký posudek neobsahuje diagnostiku vozu, na základě které lze zcela spolehlivě určit faktický stav najetých kilometrů. Znalecký posudek se opírá toliko o záznam v informačním systému Škoda Auto, který byl učiněn v Itálii pouze na základě faktury o uskladnění vozu, tedy nikoli na základě řádné servisní prohlídky. Odmítl odpovědnost za to, že pracovník servisu v Itálii uvedl mylný stav tachometru do faktury o uskladnění předmětného vozu. Poukázal na to, že vozidlo bylo dne 1. 4. 2014 předmětem technické prohlídky, přičemž dle protokolu o této prohlídce byl konstatován počet najetých kilometrů v hodnotě 135 245 km a vozidlo do své provozovny převzal až dne 29. 5. 2014.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

19. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný po přezkoumání všech předložených písemných materiálů dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán učinil ve věci potřebná skutková zjištění ve smyslu § 3 správního řádu a nepochybil ani při právním hodnocení závěrem, že se žalobce dopustil uvedeného správního deliktu a tento mu byl bezpečně prokázán. Zdůraznil, že žalobce není viněn z toho, že by s tachometrem vozidla manipuloval. Vysvětlil, že žalobce je viněn z toho, že spotřebiteli nepodal řádnou informaci o vlastnosti vozidla, a to počtu skutečně ujetých kilometrů. Uvedl, že žalobce při kontrole dne 4. 11. 2014 sdělil, že kilometry deklarované na ukazateli stavu tachometru souhlasí s počtem ujetých kilometrů, neboť neměl podezření, že by tento stav neodpovídal, a stav tachometru odpovídal používání cca 40 000 km ročně. Podle znaleckého posudku ze dne 30. 11. 2014, vypracovaného Ing. T. S., však byla návaznost evidence kilometrického proběhu zkreslena, neboť u vozidla za cca 1 rok evidence došlo ke snížení kilometrového proběhu o 5 000 Kč. Shrnul, že vozidlo mělo podle záznamů ze servisní historie ke dni 26. 11. 2013 najeto 140 634 km, zatímco žalobce při nabídce vozidla dne 4. 11. 2014 deklaroval počet najetých kilometrů 135 000 km (na tachometru 135 808 km). Žalovaný konstatoval, že stav tachometru prokazatelně neodpovídal počtu skutečně ujetých kilometrů, informace podaná žalobcem tak nebyla řádná. Uvedl, že žalobce je jako prodávající povinen jednat v souladu s požadavky odborné péče a poskytovat tak spotřebiteli pouze pravdivé, úplné, srozumitelné, jednoznačné, zřetelné a také ověřené informace. Rovněž poukázal na to, že na ceduli umístěné ve vozidle o počtu skutečně ujetých kilometrů žalobce neuváděl žádnou informaci. Přičemž počet ujetých kilometrů a stav tachometru jsou dva různé údaje, které se mohou lišit, a proto je nutné spotřebitele informovat o obou těchto vlastnostech vozidla, a to na základě řádného ověřování stavu tachometru. Dále uvedl, že znalec vycházel z údajů ze servisní historie vozidla vedené u autorizovaných servisů; žalovaný měl tento zdroj za dostatečný k prokázání servisní historie vozidla včetně počtu vozidlem ujetých kilometrů. Nesouhlasil s žalobcem, že by diagnostika vozidla byla jediným a zcela spolehlivým zdrojem informací o počtu vozidlem najetých kilometrů. Skutečnost, že údaje, které jsou zaznamenány v informačním systému Škoda Auto ze dne 26. 11. 2013, nejsou uvedeny též v servisní knize, neměl pro posouzení věci za rozhodné. Námitku, že pracovník servisu v Itálii uvedl mylný stav tachometru, považoval za nepodloženou spekulaci žalobce. Žalovaný konstatoval, že žalobcem předložené záznamy z diagnostiky řídicí jednotky vozidla se týkají období po 11. 4. 2014; rovněž tak protokol o technické prohlídce ze dne 1. 4. 2014 se týká období několika měsíců po vytvoření záznamu o stavu tachometru ze dne 26. 11. 2013; tyto tedy nic nevypovídají o tom, jaký byl stav tachometru ke dni 26. 11. 2013, tudíž nemohou zpochybnit správnost údaje o počtu vozidlem ujetých kilometrů zaznamenaného v servisní historii vozidla výrobce, do které znalec nahlédl při vypracovávání znaleckého posudku. Není možné, aby počet vozidlem ujetých kilometrů klesal; taková skutečnost svědčí o zásazích do počítadla ujetých kilometrů ve vozidle. Žalovaný uzavřel, že žalobce jako prodávající by se neměl spoléhat pouze na informace sdělené vlastníkem vozidla. Neměl za to, že žalobce prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které je možné požadovat, aby zabránil porušení své povinnosti. Ani jednání v dobré víře přitom nezabývá žalobce odpovědnosti za správní delikt. Žalovaný následně posoudil odůvodněnost výše uložené pokuty. Dospěl k závěru, že uložená pokuta je přiměřená, odpovídající okolnostem případu a dostatečně splňující represivní i preventivní účinky.
20. Ve spise se rovněž nachází podnět žalobce ze dne 10. 8. 2016 k přezkumnému řízení žalobou napadeného rozhodnutí. Podnět byl postoupen Ministerstvu průmyslu a obchodu,

které žalobce dopisem ze dne 23. 9. 2016 informovalo o tom, že neshledalo důvody pro zahájení přezkumného řízení podle § 95 správního řádu.

IV.

Posouzení žaloby

21. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s. ř. s.“)].
22. Žaloba není důvodná.
23. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
24. Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele „*[p]ro účely tohoto zákona se rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.*“
25. Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „*[p]rodávající je povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou. Jestliže je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání, je prodávající povinen zajistit, aby tyto informace byly obsaženy v přiloženém písemném návodu a aby byly srozumitelné.*“
26. Podle § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele „*[p]ovinností uvedených v odstavci 1 se nemůže prodávající zprostit poukazem na skutečnost, že mu potřebné nebo správné informace neposkytl výrobce, dovozce nebo dodavatel. Tyto povinnosti se však nevztahují na případy, kdy se jedná o zřejmé nebo obecně známé skutečnosti.*“
27. Podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele „*[p]rodávající se dopustí správního deliktu tím, že nesplní informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2.*“
28. Podle § 24 odst. 12 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele „*[z]a správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 7 písm. b), d), l) až q), s), u), w).*“
29. Podle § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele „*[p]rávnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.*“
30. Podle § 24b odst. 4 zákona o ochraně spotřebitele „*[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti a postihu právnícké osoby.*“
31. Soud předně uvádí, že odpovědností prodávajícího za správní delikt v souvislosti s uvedením rozdílného počtu skutečně najetých kilometrů a stavu tachometru se již mnohokrát zabýval Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015-56, ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016-29, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 As 99/2017-32, ze dne 11. 1. 2018, č. j. 5 As 298/2016-52, ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 379/2017-26, ze dne 22. 2. 2018, č. j. 7 As 379/2017-26, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 255/2016-87). Zásadní právní otázkou je přitom rozsah informační povinnosti prodávajícího ojetých vozů podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

32. Zákon o ochraně spotřebitele v § 9 odst. 1 větě první mimo jiné stanoví, že „*[p]rodávající je povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodávaných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb.*“ Počet ujetých kilometrů je podstatným parametrem prodávaneho ojetého vozidla, který zásadním způsobem ovlivňuje jeho cenu, a rovněž tak i rozhodování kupujícího o jeho koupi. Jedná se tedy o jednu z hlavních vlastností dotčeného zboží. Řádné informování přitom musí být jasné a srozumitelné (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015-56, či ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 255/2016-87). Podle § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se informačních povinností vyplývajících z odst. 1 téhož ustanovení „*[n]emůže prodávající zprostit poukazem na skutečnost, že mu potřebné nebo správné informace neposkytl výrobce, dovozce nebo dodavatel.*“ Z uvedeného ustanovení plyne, že i pokud nemá prodávající k dispozici potřebné informace, přesto za jejich neposkytnutí odpovídá, jeho odpovědnost je tedy odpovědností objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. Soud na tomto místě k obraně žalobce na ústním jednání poznamenává, že ani případná absence škody na straně kupujících (dle tvrzení žalobce) by v tomto případě neměla vliv na vznik odpovědnosti prodávajícího za splnění zákonem stanovené informační povinnosti. Liberační důvody z této objektivní odpovědnosti pak stanoví § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Toto ustanovení předpokládá, že podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
33. Informační povinnost prodávajícího tak rozhodně není bezbřehá a není nutné informovat o všech vlastnostech zboží, nicméně bezesporu v plné míře dopadá na podstatné vlastnosti prodávaneho výrobku. Jak soud uvedl výše, takovou podstatnou vlastností je právě i informace o počtu skutečně najetých kilometrů u nabízeného ojetého vozidla. Nejvyšší správní soud v bodě [41] rozsudku ze dne 12. 12. 2019, č. j. 8 As 255/2016-87, mimo jiné uvedl, že „*[s]potřebitel spoléhá na to, že mu bude poskytnuta řádná informace o hlavních vlastnostech zboží. Při koupi ojetého vozidla je pro spotřebitele podstatný skutečný počet ujetých kilometrů, nikoliv stav tachometru. Skutečný kilometrový proběh má totiž vliv na opotřebení vozidla a následně i na jeho cenu. Pokud prodejce uvede údaj o stavu tachometru při prodeji ojetého vozidla, předává tím spotřebiteli informaci, kterou on považuje za významnou. Na tabulce u vozidla je pouze několik vybraných údajů, které lze považovat za nejpodstatnější. Spotřebitel současně ví, že tachometr slouží k zaznamenání počtu najetých kilometrů. Údaj o tachometru tedy logicky správně spojuje s počtem skutečně ujetých kilometrů. Pokud by tomu tak nebylo, neměla by informace o stavu tachometru žádný skutečný význam a nemělo by smysl ji podávat. Mohla by jen klamat či uvádět spotřebitele v omyl, čemuž má právě předcházet právní úprava ochrany spotřebitele, kterou zná spotřebitel i prodávající.*“ A dále v bodě [42] konstatoval, že „*[h]lavním smyslem a účelem zákona o ochraně spotřebitele je chránit spotřebitele jako „slabší stranu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2015, č. j. 6 As 169/2015-33). Z uvedeného důvodu je třeba vykládat § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele ve prospěch spotřebitele (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2009, sp. zn. III. ÚS 2983/08, jenž se ovšem týkal výkladu ustanovení zákona o ochraně spotřebitele na půdorysu občanského soudního řízení). Řádná informace, na kterou se může spotřebitel spolehnout, má být pravdivá. K jejímu poskytnutí tudíž buď musí prodávající provést ověření údaje o skutečném počtu najetých kilometrů, anebo, nelze-li tento údaj spolehlivě ověřit, musí již v samém počátku jednání s potenciálním kupujícím uvést, že údaj o kilometrovém proběhu i přes prodávajícím vyvinuté přiměřené úsilí není možno ověřit.*“

34. Nejvyšší správní soud tudíž ve své judikatuře týkající se rozsahu informační povinnosti prodávajícího klade na prodávající ojetých automobilů poměrně vysoké požadavky. Jejich informační povinnost setrvale vykládá spíše širěji a dospívá k závěru, že prodávající musejí buď spolehlivě ověřit, že se počet skutečně ujetých kilometrů a stav tachometru shodují, anebo zřetelně při první příležitosti informovat potenciálního kupujícího, že stav tachometru nebyl ověřen. K této druhé variantě však současně judikatura dodává, že nepostačuje pouhé takové informování, nýbrž musí mu předcházet i určité přiměřené úsilí, které prodávající vyvine směrem k ověření skutečného stavu ujetých kilometrů oproti stavu na tachometru. Dle citované judikatury lze však na prodávajícího klást jen rozumné požadavky, které jsou přiměřené okolnostem daného případu. Stav tachometru je ovšem údajem pouze orientačním a nelze z něj bez dalšího vycházet. Je tedy nutné, aby prodávající *a priori* zjišťoval skutečnosti, které ve svém souhrnu a vzájemných souvislostech podávají informaci o počtu ujetých kilometrů; a teprve pokud není v pátrání úspěšný je oprávněn a současně i povinen informovat zákazníka o tom, že stav tachometru nebyl ověřen. S ohledem na výše uvedené má soud na ústním jednání uplatněnou výtku žalobce, že mu správní orgány nesdělili, jakým způsobem měl tuto povinnost vůči kupujícím splnit, za zcela nedůvodnou a účelovou.
35. V projednávané věci žalobce namítal, že byl původně viněn „z *manipulace s tachometrem a odpovědností za ni*“, což správní orgány pouze později změnily na porušení informační povinnosti. Soud konstatuje, že taková skutečnost ze správního spisu nevyplývá. Podle úředního záznamu ze dne 4. 11. 2014 byl proveden fiktivní kontrolní nákup, během kterého žalobce uvedl, že „*kilometry deklarované na ukazateli stavu tachometru souhlasí s deklarovaným stavem, neboť nemá podezření, že by tento stav neodpovídal a stav kilometrů odpovídá používání cca 40 000 km ročně*“ (str. 3-4 úředního záznamu). Prvostupňový správní orgán poté provedl „*posouzení, zda dle deklarace u nabízeného a předvedeného ojetého osobního automobilu jsou řádně uváděné informace při prodeji motorového vozidla*“ (str. 1 oznámení ze dne 26. 1. 2015), a to s pomocí soudního znalce. O výsledku znaleckého posudku správní orgán I. stupně informoval žalobce oznámením ze dne 26. 1. 2015. V oznámení prvostupňový správní orgán jasně uvedl, že tím, že ojeté vozidlo bylo deklarováno s počtem najetých kilometrů ve výši 135 000 km a tato skutečnost nebyla na základě znaleckého posudku potvrzena, „*lze toto zjištění kvalifikovat jako porušení § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele v platném znění, za což je odpovědný prodávající M. B., IČ: ..., neboť prodávající tak nesplnil povinnost řádně informovat spotřebitele o vlastnosti prodáváného výrobku, kdy stav najetých kilometrů dozajista vypovídá o stavu, charakteru, vlastnosti motorového vozidla*“ (str. 2 oznámení). Totožné zhodnocení zjištěných skutečností vyplývá rovněž z protokolu o kontrole ze dne 10. 2. 2015. Prvostupňový správní orgán následně zahájil správní řízení ve věci podezření porušení povinnosti stanovené v § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, a tím naplnění skutkové podstaty § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele (zahájení správního řízení ze dne 11. 6. 2015). Rozhodnutím prvostupňového správního orgánu ze dne 22. 3. 2016 pak byla žalobci uložena pokuta právě za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, když žalobce jako prodávající ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele neinformoval spotřebitele řádně o vlastnostech prodáváného vozidla a tím nesplnil informační povinnost podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány žalobce nikdy nevinily z manipulace s tachometrem, naopak se po celou dobu zabývaly informační povinností žalobce stanovené mu v § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Prvostupňový správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nikdy netvrdil, že by žalobce manipuloval s tachometrem vozidla. Naopak od počátku tvrdil toliko to, že žalobce nepodal spotřebiteli řádnou informaci o vlastnosti vozidla, kterou byl počet skutečně ujetých kilometrů. Žalovaný pak toto žalobci v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vysvětlil, aniž by tím jakkoliv měnil tvrzení prvostupňového správního orgánu či dokonce uznával, že jej správní orgány z manipulace s tachometrem „již neviní“. Tuto námitku žalobce proto nemá soud za důvodnou.

36. Žalobce dále v žalobě namítal, že z jeho strany bylo vůči spotřebiteli učiněno maximum. Soud opakuje, že odpovědnost žalobce je odpovědností objektivní, bez ohledu na zavinění (viz bod 32. rozsudku), přičemž liberační důvody z této objektivní odpovědnosti stanoví § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Soud má tudíž za to, že žalobce namítá, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, čímž splnil zákonný liberační důvod. Soud však nesdílí ani tuto námitku žalobce.
37. Žalobce deklaroval nižší počet ujetých kilometrů, než žalovaný následně zjistil prostřednictvím znaleckého posudku. Žalobce spotřebitelům, resp. inspektorům vystupujícím v roli spotřebitelů při fiktivním kontrolním nákupu nesdělil, že skutečný počet kilometrů na informační tabuli umístěné u daného vozidla nebyl ověřen. Žalobce inspektorům naopak sdělil, že kilometry deklarované na ukazateli stavu tachometru, resp. na informační tabuli souhlasí s počtem skutečně najetých kilometrů, neboť nemá podezření, že by tento stav neodpovídal. Žalobce však netvrdí, že by údaj o stavu kilometrů v době před tímto fiktivním kontrolním nákupem důkladněji ověřoval. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom popsala řadu možností a postupů, za pomoci nichž lze údaj o stavu najetých kilometrů ověřit. Například v bodě [25] rozsudku ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 As 99/2017-32, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]rvní cestou, která se mu [míněno prodávajícímu – pozn. soudu] nabízela, bylo učinit další kroky k ověření toho, jaký je skutečný stav najetých kilometrů, zejména využít služby autorizovaného servisu. Pokud by to učinil, a přesto by se následně zjistilo (například pomocí náhody obdobné nečekanému nalezení nové dokumentace k automobilu, která byla řešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015 - 56), že přes všechny tyto učiněné kroky byl skutečný stav najetých kilometrů jiný, pak by bylo namísto aplikovat § 24b odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. [26] Pokud bylo ovšem podniknutí těchto dalších kroků pro stěžovatele příliš náročné a zatěžující, nabízela se mu druhá cesta, totiž přiznat hned v první informaci, s níž se potenciální spotřebitel setkal, tedy na informační tabuli, že jím uváděný počet najetých kilometrů odráží pouze stav tachometru a údaj z certifikátu Cebia Report, který nepokrývá kompletní historii vozidla, a že tedy nemusí jít o skutečný počet najetých kilometrů.“ V bodě [26] odůvodnění rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 9 As 93/2016-27, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[s]těžovatelka nepochybně mohla vyvinout větší úsilí, aby porušení povinnosti zabránila. Nabízí se zejména několikrát zmiňovaný dotaz na výrobce, nebo diagnostika řídicí jednotky, to jest ověření, která provedl po prodeji první kupující, případně podpůrně i stěžovatelkou opožděně uvedená tvrzená prohlídka opotřebení vozidla či kontrola vlastní databáze. Pokud nebylo v silách stěžovatelky takové úsilí vyvinout a měla k dispozici pouze kontrolu z databáze Autotracer, pak neměla spotřebitele ujišťovat, že stav tachometru odpovídá skutečně najetým kilometrům.“
38. V projednávané věci však žalobce zjevně žádné další kroky k ověření toho, jaký je skutečný stav najetých kilometrů, neučinil. Na uvedeném nemůže nic změnit ani ochota žalobce odvézt vozidlo před případným prodejem do servisu, kde by bylo možné údaje ověřit; rovněž tak nemá vliv žalobcem dodatečně tvrzená technická prohlídka vozidla a

měření emisí ze dne 1. 4. 2016. Soud uvádí, že i diagnostický protokol daného vozidla, který žalobce zaslal správním orgánům, je datován 26. 2. 2015, tj. byl učiněn až po fiktivním kontrolním nákupu. Ani tato prohlídka v autorizovaném servisu, který provedl kompletní prohlídku vozu včetně diagnostiky, tudíž nemohla nijak vyvrátit nastalou skutečnost, že žalobce inspektorům sdělil, že kilometry deklarované na ukazateli stavu tachometru, resp. na informační ceduli souhlasí s počtem skutečně najetých kilometrů, aniž by měl tuto skutečnost ověřenou či za účelem jejího ověření vynaložit veškeré úsilí. Diagnostika by liberační důvod mohla založit pouze v případě, že by ji žalobce provedl před kontrolním nákupem. V té době však žalobce vycházel pouze z podkladů, které mu předložil vlastník vozidla, a které v tomto případě nelze považovat za dostatečné.

39. Soud dále uvádí, že se nemohl zabývat podnětem žalobce k přezkumnému řízení ze dne 11. 8. 2016. Řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Je pouze na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu bude brojit žalobou u správního soudu. Rovněž je na něm, aby v žalobních bodech specifikoval, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. V textu žaloby je třeba uvést žalobní argumentaci, proto nepostačí žalobní tvrzení nahradit odkazem na dřívější argumentaci v jiné žalobcem podané žalobě nebo například bez dalšího odkázat na podané odvolání v téže věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019-34, či ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 135/2019-35). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit pouhým odkazem na podnět k přezkumnému řízení také proto, že přezkum rozhodnutí správního orgánu v rámci přezkumného řízení je odlišný od přezkumu ve správním soudnictví. Žalobce byl tudíž povinen jím spatřované důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí. Žalobce by toto splnil i jen zcela stručným vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nikoli však pouhým odkazem na přiložené podání adresované jinému orgánu.
40. Žalobce v replice ze dne 28. 11. 2016 uplatnil novou námitku, když nesouhlasil s výší uložené mu pokuty v žalobou napadeném rozhodnutí. Tuto námitku žalobce na ústním jednání ještě rozšířil o výtku absence řádného odůvodnění uložené pokuty; pokutu označil za nesmyslnou; a v jejím uložení spatřoval šikanózní jednání. Žalobce je však oprávněn rozšířit žalobní námítky toliko v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě od doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci dle § 71 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobci bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno dne 15. 7. 2016, soud posoudil námitku týkající se uložené pokuty uplatněné až čtyři měsíce po doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci v případě repliky ze dne 28. 11. 2016; a až čtyři roky v případě rozšíření námitek na ústním jednání, za opožděně podané, a proto se jimi nezabýval.
41. Žalobce na ústním jednání dne 23. 9. 2020 nově namítal, že za pochybení servisních pracovníků, kteří vepsali na fakturu vozidla nesprávný údaj o skutečně najetých kilometrech, není zodpovědný a současně tento údaj sporoval. Soud konstatuje, že žalobce ani tyto námítky neuplatnil v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě od doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalobci dle § 71 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto je soud vyhodnotil jako opožděné a nebude se jimi zabývat. V této souvislosti soud poznamenává, že žaloba byla žalobcem napsána velice stroze a stručně na samé hranici projednatelnosti. Žalobce ji podal k soudu osobně dne 14. 9. 2016 a zákonem stanovená

dvouměsíční lhůta k jejímu podání dle § 71 odst. 1 s. ř. s. končila následující den, tj. dne 15. 9. 2016. Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 3 Azs 66/2017 – 31, v němž bylo uvedeno, že „[s]oud je povinen vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů (§ 37 odst. 5 s. ř. s.) vždy, je-li se zřetelem na konkrétní situaci pravděpodobné, že žalobce bude s to žalobu doplnit včas.“ V dané věci tak soud neměl možnost vyzvat žalobce k doplnění žalobních bodů dle § 37 s. ř. s., jelikož bylo zřejmé, že by mu nebylo včas doručeno ani samotné vytýkáci usnesení, jelikož ze zákonem stanovené dvouměsíční lhůty pro podání žaloby scházely pouhé jeden den..

42. Závěrem soud konstatuje, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého „rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“. V dané věci byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč [§ 24 odst. 12 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele]. V důsledku následných novelizací zákon o ochraně spotřebitele již nehovoří o správním deliktu, nýbrž příslušné protiprávní jednání nazývá přestupkem. Skutková podstata, kterou byl žalobce shledán vinným, přitom nebyla nikterak obsahově změněna; byla pouze posunuta do § 24 odst. 7 písm. e) zákona o ochraně spotřebitele. Rovněž výše maximální možné sankce za spáchání tohoto přestupku, tj. do 1 000 000 Kč, zůstala beze změny; právní úprava sankce byla pouze přesunuta do § 24 odst. 17 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele. Jelikož stávající právní úprava není pro žalobce příznivější, soud ke změně právní úpravy nepřihlédl.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. září 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu